

WIECZÓR JANA PAWŁA II

Spotkanie w rodzinach i kościołach

Luty 2008

32

W tym miesiącu pierwsza sobota przypada w Święto Ofiarowania Pańskiego, zwanego także świętem Matki Boskiej Gromnicznej. Uczestniczymy w liturgii trzymając w ręce płonące świece, które symbolizują Chrystusa. To On jest naszym światłem. On też pragnął, by Jego uczniowie nieśli to światło całemu światu. Wysłuchani w nauczanie Jana Pawła II, prosimy za przyczyną Matki Bożej o tę łaskę, by nasze czyny wskazywały na Chrystusa – prawdziwą Światłość świata.

ŚWIATŁO CHRYSYDUSA

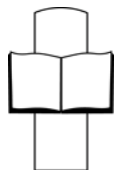
GŁOS PAPIEŻA: (nagranie; z homilii podczas Mszy św. w Częstochowie, 6.06.1979): „Zgromadziliście się tutaj jako uczniowie Chrystusa Pana. Każdy z was stał się Jego uczniem przez chrzest święty [...]. Musicie myśleć o sobie w kategoriach uczniów Chrystusa. Chrystus wciąż ma uczniów, wszyscy jesteśmy Jego uczniami”.

Zapalenie świecy i „Apel Jasnogórski”.

PROWADZĄCY: Uczniowie Chrystusa trzymają dziś w dłoni zapalone świece, które następnie niosą do swych domów. Naśladują Maryję, która wносиła Chrystusa nie tylko do jerozolimskiej świątyni, aby wypełnić nakazy Prawa, ale także wносиła Go w sercu przez całe swe życie. Wносиła Jego światło we wszystkie wydarzenia szarych dni, we wszystkie swe plany i zamiary, we wszystkie relacje z ludźmi. Prośmy Ją o tę łaskę, byśmy jako prawdziwi uczniowie Chrystusa stawali się coraz bardziej światłem świata.

WSZYSCY: Odmawiają „Pod Twoją obronę” i śpiewają pieśń: „Ofiaruję Tobie, Panie mój”, lub kolędę, np. „Jezusa narodzonego wszyscy witajmy”.

JAN PAWEŁ II – NAUCZYCIEL PRAWDY

LEKTOR: Z Ewangelii według św. Łukasza: „Za natchnieniem więc Ducha [Symeon] przyszedł do świątyni. A gdy Rodzice wносили Dzieciątka Jezus, aby postąpić z Nim według zwyczaju Prawa, on wziął Je w objęcia, błogosławił Boga i mówił: Teraz, o Władco, pozwól odejść słudze Twemu w pokoju, według Twojego słowa. Bo moje oczy ujrzwały Twoje zbawienie, któreś przygotował wobec wszystkich narodów: światło na oświecenie pogan i chwałę ludu Twego, Izraela” (Łk 2, 22-32).

LEKTOR: Z homilii Ojca Świętego Jana Pawła II (Msza św. dla wspólnot życia konsekrowanego, 2.02.1998): „Światło na oświecenie pogan». Słowa te za-

brzmiały w świątyni jerozolimskiej, w chwili gdy Maryja i Józef przynieśli tam Jezusa czterdzieści dni po narodzeniu, aby Go «przedstawić Panu». [...] Na widok Dzieciątka Symeon i Anna zrozumieli, że jest to właśnie Ten oczekiwany. [...] Symeon, człowiek Starego Przymierza, człowiek świątyni jerozolimskiej, w natchnionych słowach wyraża pewność, że Światło to jest przeznaczone nie tylko dla Izraela, ale także dla pogan i wszystkich ludów ziemi. W nim «starość» świata bierze w ramiona chwałę wiecznej «młodości» Boga. [...] Także i my, z zapalonymi świecami, idziemy dzisiaj na spotkanie tego, który jest «Światłem świata» i witamy Go w Jego Kościele z całą mocą wiary, którą wyznajemy na chrzcie świętym. Wszystkim tym, którzy szczerze wyznają tę wiarę, obiecano ostateczne i definitywne «spotkanie» z Panem w Jego Królestwie. W tradycji polskiej, tak samo zresztą jak i w tradycji innych narodów, te poświęcone świece mają specjalne znaczenie, ponieważ przechowuje się je w domach i zapala się w chwilach niebezpieczeństwa, podczas burz i kataklizmów. Jest to znak oddania siebie, rodziny i dobytku pod opiekę Boga. Oto dlatego w języku polskim świece te nazywa się «gromnicami»: oddalają one pioruny i chronią od zła. Zaś sama uroczystość nosi nazwę Matki Boskiej Gromnicznej. Jeszcze bardziej wymowny jest zwyczaj wkładania tej poświęconej świecy w ręce chrześcijanina spoczywającego na łożu śmierci, aby oświecała jego ostatnie kroki na drodze ku wieczności. Gest ten wyraża przekonanie, że postępując za światłem wiary, umierający oczekuje wejścia do wiecznych przybytków, gdzie «nie potrzeba już światła lampy i światła słońca, bo Pan Bóg będzie świecił nad nim» (por. Ap 22, 5)”.

WSZYSCY: Trwają przez chwilę w ciszy. Można zaśpiewać kanon, np. „Jezu, Tyś jest światłością mej duszy”, albo kolędę, np. „Gdy się Chrystus rodzi”.

PROWADZĄCY: Uczeń Chrystusa, który poprzez żywą wiarę, zapoczątkowaną na chrzcie świętym, przyjął Jego światło i wniósł je we własne życie, sam staje się lampą, w której świeci światło Chrystusa. Ojciec Święty wielokrotnie zwracał się do katolików świeckich, kapłanów i osób konsekrowanych, przypominając, że każdy chrześcijanin ma własną, specjalną rolę w niesieniu dalej tego światła.

LEKTOR: Homilia w czasie Mszy św. połączonej z udzieleniem święceń kapłańskich (Lublin, 9 czerwca 1987; nagranie): „Wszyscy też, stając się uczniami Chrystusa, jesteśmy powołani, aby przez to stawać się zarazem «solą ziemi», a także «światłem świata». W Ewangelii dzisiejszej słyszymy te dwa wspaniałe porównania, które mówią o głębokim znaczeniu powołania chrześcijańskiego. Czyż nie są «solą ziemi» te chrześcijańskie rodziny, wśród których wzrastają powołania kapłańskie czy zakonne? Te zdrowe rodziny, gdzie młodzi czują «smak» ewangelicznej prawdy i życia w duchu tej prawdy! Czyż nie są «światłem świata» te wspólnoty Ludu Bożego – parafie i inne środowiska, gdzie «światła... nie stawia się pod korcem, ale na świeczniku, aby świeciło wszystkim»: i bliskim, i także dalekim. Bo Chrystus mówi: «Niech świeci wasze światło przed ludźmi». «A światłem tym są dobre uczynki»: życie zgodne z wiarą! Czyż nie są «światłem i solą ziemi» ci wie-

zący, którzy we wszystkich dziedzinach życia, zwłaszcza w środowisku pracy, starają się wprowadzać w czyn zasady Ewangelii, sprawiedliwości, solidarności? Waszym zadaniem, drodzy neoprezbiterzy, będzie współpraca ze świeckimi w poczuciu odpowiedzialności za Kościół, za chrześcijański kształt polskiego życia. Trzeba świeckich darzyć zaufaniem. Mają oni, jak uczy Sobór Watykański II, swoje miejsce i zadanie w wykonywaniu potrójnej misji Chrystusa w Kościele. Jest w nich wielki potencjał dobrej woli, kompetencji i gotowości służenia. [...] «Nie głosimy bowiem siebie samych – pisał Apostoł – lecz Chrystusa Jezusa jako Pana, a nas – jako sługi wasze przez Jezusa». Trzeba więc, aby Bóg «zabłyśnął w naszych sercach» tym światłem, którym jest Chrystus – aby to światło mogło się «odbić» w innych sercach».

WSZYSCY: Trwają przez chwilę w ciszy. Można zaśpiewać kanon, np. „Jezu, Tyś jest światłością mej duszy”, albo kolędę, np. „Wśród nocej ciszy”.

PROWADZĄCY: Uczniowie Chrystusa nie głoszą siebie samych, lecz Chrystusa. Ich uczynki świecą Jego światłem przed ludźmi, którzy chwalą z radością Pana Boga. Rozważając tajemnicę Ofiarowania Pana Jezusa w świątyni prosimy Maryję, byśmy dzisiejszego wieczoru z nową mocą przyjęli światło Chrystusa i wnieśli je do naszych domów.

WSZYSCY: Odmawiają dziesiątek różańca. Następnie śpiewają pieśń, np. „Wy jesteście na ziemi światłem mym”.

JAN PAWEŁ II – APOSTOŁ POJEDNANIA

PROWADZĄCY: Chrystus jest światłością, której „ciemność nie ogarnęła”. My jednak często dajemy się zwieść ciemnościom grzechu, konfliktów, nałogów... Tak bardzo potrzebujemy Chrystusowego światła, by w naszych domach mógł panować pokój. To światło wymaga od nas życia w poczuciu odpowiedzialności za dobro naszych bliskich.

LEKTOR: Homilia w czasie Mszy św. odprawionej dla rodzin (Szczecin, 11 czerwca 1987; nagranie): „Wpatrzeni w wydarzenie, jakie miało miejsce w świątyni jerozolimskiej, wyznajemy wraz z Symeonem, że Chrystus jest «światłością ludzkiego zbawienia», że jest «chwałą» Ludu Bożego. Dlatego też wszyscy stoimy wobec wielkiego zadania. W czasie Wielkiej Nowenny przed tysiącleciem chrztu Polski, Episkopat ujął to zadanie w zwięzłym zdaniu: «Rodzina Bogiem silna». Rodzina Bogiem silna – to jest zarazem rodzina jako siła człowieka: rodzina szlachetnych ludzi. Rodzina ludzi wzajemnie obdarzających się miłością i zaufaniem. Rodzina «szczęśliwa» i uszczęśliwiająca. Arka Przymierza. W punkcie wyjścia rodziny znajduje się rodzicielstwo. Kościół uczy: odpowiedzialne rodzicielstwo. I sprawie tej poświęca wiele uwagi – i wiele wysiłku. Odpowiedzialne – to znaczy: godne osoby ludzkiej, stworzonej «na obraz i podobieństwo Boga». Odpowiedzialne za miłość. Tak: miłość, drodzy małżonkowie, mierzy się

właśnie tą rodzicielską odpowiedzialnością. A więc – rodziny odpowiedzialne za życie, za wychowanie. Czyż nie o tym właśnie mówią słowa przysięgi małżeńskiej? Odpowiedzialność wzajemna: męża za żonę, żony za męża, rodziców za dzieci. Odpowiedzialność ojcowska: «Pan uczył ojca przez dzieci» – mówi Księga Syracha. I odpowiedzialność macierzyńska. Nie można jednak zapominać, że mężczyzna musi być pierwszy w podejmowaniu tej odpowiedzialności. Jeśli Apostoł mówi, w duchu swojego czasu: «Żony, bądźcie poddane mężom», to mówi zarazem: mężowie, bądźcie odpowiedzialni! Zaslужujcie prawdziwie na zaufanie waszych małżonek. I waszych dzieci”.

WSZYSCY: Śpiewają pieśń, np. „Matko, która nas znasz”.

PROWADZĄCY: Prośmy Ducha Świętego, by rozpraszał ciemności naszych serc i dał moc niesienia Chrystusowego światła do naszych domów i aż na krańce świata.

WSZYSCY: Trwają przez chwilę w ciszy. Następnie śpiewają „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze tej ziemi” (*melodia na stronie internetowej: www.totustuus.janpawel2.pl/piesni.html*). Śpiew powtarza się po każdej prośbie.

LEKTORZY:

- Duchu Święty, prosimy Cię o pojednanie wszystkich narodów świata.
- Duchu Święty, prosimy Cię, by Chrystusowe światło królowało w naszej Ojczyźnie.
- Duchu Święty, prosimy Cię o dobre czyny naszych rąk, aby ludzie mogli dojrzeć poprzez nie światło prawdziwej miłości i prawdy.
- Duchu Święty, prosimy, by światło Chrystusa nigdy nie zgasło w naszych sercach.

WSZYSCY: Odmawiają modlitwę „Ojcze nasz”, śpiewają pieśń, np. „Weź w swą opiekę” lub „Dzisiaj w Betlejem”. O 21.37 wszyscy przez chwilę modlą się w ciszy.

PROWADZĄCY: Odmawia modlitwę o beatyfikację sługi Bożego Jana Pawła II.

Boże, w Trójcy Przenajświętszej, dziękujemy Ci za to, że dałeś Kościołowi Papieża Jana Pawła II, w którym zajaśniała Twoja ojcowska dobroć, chwała krzyża Chrystusa i piękno Ducha miłości. On, zawierając całkowicie Twojemu miłosierdziu i matczynemu wstawiennictwu Maryi, ukazał nam żywy obraz Jezusa Dobrego Pasterza, wskazując świętość, która jest miarą życia chrześcijańskiego, jako drogę dla osiągnięcia wiecznego zjednoczenia z Tobą. Udziel nam, za Jego przyczyną, zgodnie z Twoją wolą, tej łaski, o którą prosimy z nadzieją że Twój sługa Papież Jan Paweł II zostanie szybko włączony w poczet Twoich świętych. Amen.

Następuje błogosławieństwo (jeśli jest kapłan) lub znak krzyża i śpiew, np.: „Bóg się rodzi”.

s. Agnieszka Koteja, albertynka

Niniejsze pomoce redagowane są w Centrum Jana Pawła II „Nie lękajcie się!”. Adres redakcji: www.totustuus.janpawel2.pl Wydawnictwo: wydawnictwo@stanislawbm.pl